

Arrest

nr. 154 433 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 mei 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 16 oktober 2014 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van zijn Belgische stiefmoeder, mevrouw D.S.B.

1.2. Op 15 april 2015 trof de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Deze bijlage 20 vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.10.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis§2,3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2° beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)'

Artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis,§2, eerste lid 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.'

Betrokkene diende op 29.04.2014 een visa-aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn Belgische vader [D.H.] [...] van Belgische nationaliteit. Deze werd hem geweigerd door de visa-dienst op 19.08.2014. Betrokkene kwam alsnog met een Schengenvisum, afgeleverd door de Griekse overheden, naar ons land op 08.10.2014.

Op 16.10.2014 diende betrokkene een bijlage 19ter in, in de gemeente Leopoldsburg, ditmaal in functie van zijn stiefmoeder [D.S.B.] [...] van Belgische nationaliteit. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit werd niet afdoende bewezen. Uit het attest van dd 05.12.2014 opgesteld door de wijkinspecteur blijkt dat betrokkene geen onroerende goederen heeft in Turkije. Echter uit het visumdossier blijkt dat betrokkene aangaf in de verkoop te zitten, waardoor redelijkerwijze mag worden aangenomen dat betrokkene wel een beroep en een inkomen heeft in Turkije. Dit werd nav de visumaanvraag reeds eerder opgemerkt. Betrokkene legt niets voor wat deze opmerking zou kunnen weerleggen, waardoor maar aangenomen worden dat de we de situatie correct hebben ingeschat. Wat betreft het overmaken van geld van de referentiepersoon aan betrokkene dient te worden opgemerkt dat slechts 1 bewijsdocumenten dienaangaande, dat van 2012 twv 500 kan worden aanvaard. Alle andere bewijzen van het overmaken van geldsommen betreffen andere personen, zowel degene die geld overmaakt als degene die het geld heeft ontvangen. Er is bijgeschreven wie die mensen zijn, het betreft kennelijk familieleden. Echter deze bewijzen kunnen niet worden aanvaard als eigenlijk bewijs dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. De attesten van het OCMW dd 11.12.2014 waaruit blijkt dat betrokkene geen steun ontvangen heeft sinds zijn verblijf in België, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het hoorrecht. Zij voert ook aan dat de verwerende partij een kennelijke appreciatiefout heeft gemaakt.

De verzoekende partij licht het middel als volgt toe:

“1.

Artikel 52 bepaalt het volgende:

§” 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het

gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter. (...)

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

2.

De overige aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,
2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit,
3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Artikel 40bis Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”

4.

Artikel 40ter Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd

afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

4.

Eisende partij kan zich niet vinden in de argumentatie van de verwerende partij.

Eisende partij is van oordeel dat daarentegen voldoende bewijzen door hem werden voorgelegd.

De afhankelijkheidsrelatie kan dan ook niet ter discussie staan.

Zo werd ook volledigheidshalve een attest van het OCMW bijgebracht waaruit blijkt dat eisende partij geen steun ontvangt van het OCMW en deze tot heden ook nooit heeft ontvangen.

Zo bracht eisende partij een attest van 05.12.2014 van de wijkinspecteur bij waaruit blijkt dat hij geen onroerende goederen heeft in Turkije.

Zo bracht eisende partij ook bewijzen bij waaruit blijkt dat geldsommen werden overgemaakt ofwel aan hemzelf ofwel aan andere personen doch deze waren steeds voor hem bestemd.

Om hierover klaarheid te brengen, werd er ook bijgeschreven wie deze personen nu juist zijn, om alzo aan te tonen dat de gelden wel effectief voor eisende partij bedoeld zijn.

Indien verwerende partij hieromtrent meer duidelijkheid wou, zoals blijkt uit de beslissing, had zij dit eenvoudigweg kunnen vragen, in plaats van de aanvraag van eisende partij onterecht te weigeren.

Eisende partij verwijst op dit punt onder meer naar het arrest van de Raad van State met nr. 230.257 van 19.02.2015.

Alvorens het voorwaardelijk verblijfsrecht als familielid van een Unieburger te beëindigen, omdat de gezinsherenigingsvoorwaarden niet meer vervuld zijn, moet verwerende partij eisende partij uitnodigen om gehoord te worden.

Dat moet de betrokkene in staat stellen zijn argumenten tegen de beëindiging van zijn verblijfsrecht uiteen te zetten, quod non in casu.

Volgens de Raad van State biedt immers alleen een dergelijke uitnodiging de vreemdeling effectief de mogelijkheid om zijn standpunt te doen gelden.

Rekening houdend met de finaliteit van het hoorrecht, heeft de verwerende partij dus een actieve onderzoeksplicht: DVZ moet alle informatie verzamelen om met kennis van zaken een beslissing te nemen over het verblijfsrecht. Volgens de Raad van State moet de DVZ de vreemdeling expliciet uitnodigen om hem te horen, omdat het de enige manier is waarop de vreemdeling effectief zijn argumenten tegen een eventuele beëindiging van zijn verblijfsrecht kan doen gelden. Het volstaat volgens de RvS niet dat de vreemdeling spontaan zijn argumenten aan de DVZ kenbaar zou kunnen maken.

Deze actieve onderzoeksplicht werd allesbehalve nageleefd.

Verwerende partij laat het dossier liggen tot op de laatste dag om dan snel een beslissing te nemen.

Als de verwerende partij bijkomende informatie nodig had of bepaalde zaken opgehelderd wou zien, dan diende zij eisende partij te contacteren en haar vraag tot hem te richten.

Het gaat niet op om zo maar de betalingsbewijzen (behalve één) aan de kant te schuiven, zeker gezien de moeite die eisende partij heeft gedaan om te vermelden wie de namen betreffen.

Het gaat niet op om zomaar te verwijzen naar een mogelijke tewerkstelling.

Het gaat niet op om zomaar alles in twijfel te trekken de laatste dag van de termijn om een beslissing te nemen.

5.

Minstens dient te worden geoordeeld dat de criteria die verwerende partij in casu, rekening houdend met alle gegevens in deze zaak, hanteert, veel te streng zijn.

Eisende partij is dan ook van oordeel dat de motivatie van verwerende partij niet kan worden weerhouden en zij dan ook de vernoemde artikelen heeft geschonden.

Minstens had de verwerende partij om aanvullende informatie kunnen vragen, of vragen om bepaalde zaken te verhelderen of te verduidelijken.

6.

Het middel is gegrond.”

2.2. In haar tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht het middel als volgt toe:

“Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij en de elementen van dit dossier.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Eisende partij verwijst naar de uiteenzetting hierboven en hernoemt die eveneens onder dit tweede middel.

Het staat vast dat verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan en alles behalve redelijk is geweest. De bewijzen die eisende partij heeft bijgebracht zijn afdoende. Verwerende partij diende deze te aanvaarden als zijnde afdoende.

De voorgelegde bewijzen zijn voldoende. Eisende brengt betalingsbewijzen bij en tevens een attest van de wijkinspecteur.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de gegevens in deze zaak en is in elk geval veel te streng geweest wat betreft haar beoordeling van de gegevens in deze zaak.

Had verwerende partij dan toch twijfels, dan had zij minstens de plicht om bijkomende informatie of een verheldering te vragen.

Dit heeft zij niet gedaan.

De beslissing van verwerende partij moet om deze redenen vernietigd worden, gezien het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden.”

2.3. Het eerste en tweede middel worden samen behandeld gelet op hun onderlinge samenhang, zoals de verwerende partij het blijktens haar nota ook begrepen heeft.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- (...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

(...)”

2.6. Verzoeker heeft stukken ter ondersteuning van zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag overgemaakt. In de bestreden bijlage 20 worden deze stukken beoordeeld. Verzoeker gaat nergens in concreto in op de gedane beoordeling. Uit zijn betoog blijkt dat hij het niet eens is met de argumentatie van de verwerende partij, dat hij de overtuiging is toegedaan dat de bewijzen die hij heeft overgemaakt wel degelijk voldoende bewijzen zijn, dat de verwerende partij onzorgvuldig is tewerk gegaan en dat er te strenge criteria worden gehanteerd, maar hiermee kan hij de bestreden bijlage 20 niet aan het wankelen

brengen. Dit kan hij evenmin door te herinneren aan de documenten die hij bijgebracht ter ondersteuning van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag en zijn overtuiging dat hij klaarheid genoeg heeft aangebracht in de documenten die geldtransfers betreffen.

2.7. Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij hem maar had moeten horen als de betrokken documenten niet duidelijk genoeg waren en hij verwijst ter ondersteuning van zijn betoog naar een arrest van de Raad van State. Verzoeker gaat eraan voorbij dat het betrokken arrest betrekking heeft op de beëindiging van een verblijfsrecht terwijl de bestreden bijlage 20 handelt over een weigering van verblijf, waarbij verzoeker de mogelijkheid heeft gehad de verwerende partij in kennis te stellen van alle stukken, elementen en argumenten waarvan hij van oordeel is dat ze de in punt 1.1. bedoelde aanvraag kunnen ondersteunen. Het komt aan de aanvrager toe hierbij zorgvuldig tewerk te gaan en alle nuttige info te verstrekken waarover de verwerende partij moet beschikken teneinde met kennis van zaken de aanvraag te kunnen beoordelen. Het komt niet aan de verwerende partij toe om leemten in de bewijsvoering van de verzoekende partij te gaan opvullen door bijkomende informatie op te vragen indien iets niet duidelijk is of verzoeker hieromtrent te horen. Alleszins blijkt niet uit de bestreden bijlage 20 dat er iets onduidelijk is voor de verwerende partij.

2.8. Met zijn eenvoudig betoog *“Het gaat niet op om zomaar te verwijzen naar een mogelijke tewerkstelling”*, kan verzoeker de vaststelling in de bestreden bijlage 20 *“Echter uit het visumdossier blijkt dat betrokkene aangaf in de verkoop te zitten, waardoor redelijkerwijze mag worden aangenomen dat betrokkene wel een beroep en een inkomen heeft in Turkije. Dit werd nav de visumaanvraag reeds eerder opgemerkt. Betrokkene legt niets voor wat deze opmerking zou kunnen weerleggen, waardoor maar aangenomen worden dat de we de situatie correct hebben ingeschat”* niet aan het wankelen brengen.

2.9. Verzoeker poneert *“Verwerende partij laat het dossier liggen tot op de laatste dag om dan snel een beslissing te nemen.”* en *“Het gaat niet op om zomaar alles in twijfel te trekken de laatste dag van de termijn om een beslissing te nemen”*, maar hieruit blijkt alleen maar verzoekers irritatie ten aanzien van de bestreden bijlage 20. Een dergelijk betoog kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.10. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen noch met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de artikelen 40 bis, §2, eerste lid, 3°, juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet juncto artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit beschikt.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

2.11. In haar derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij licht het middel als volgt toe:

“Eisende partij heeft alhier zijn familiaal en sociaal leven uitgebouwd. Het centrum van zijn sociale en economische belangen ligt nu in België.

Een terugkeer naar zijn land van herkomst zal hem dan ook onnoemelijk veel schade brengen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij insinueert. Een terugkeer zal het gevolg zijn van huidige beslissing gezien verwerende partij de beslissing neemt tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Deze situatie valt onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Turkije terug te doen keren, wat dat is uiteindelijk het gevolg van huidige bestreden beslissingen?

De vader van eisende partij woont in België en heeft de Belgische nationaliteit.

De stiefmoeder van eisende partij woont in België en heeft de Belgische nationaliteit.

Eisende partij wordt door hen gesteund, financieel, emotioneel ... zowel toen hij in Turkije verbleef als hier in België.

Eisende partij verblijft immers ook op hun adres en hij geniet niet van één of andere financiële steun van het OCMW.

Dit gezin uit elkaar halen, of de vader en stiefmoeder in die situatie plaatsen dat zij hun zoon niet meer zien, en eisende partij dwingen om zijn sociaal en cultureel en economisch leven dat hij in België heeft opgebouwd, achter te laten, wat het geval is bij de uitvoering van de bestreden beslissing, gezien de beslissing werd genomen met een bevel om het grondgebied te verlaten, is in strijd met artikel 8 EVRM, en is absoluut onredelijk.

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten tengevolge van de beslissing gezien het verblijf wordt geweigerd, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.”

2.12. Waar verzoeker de schending van artikel 8 van de EVRM aanvoert, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Het EHRM beperkt het begrip “gezinsleven” in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt

verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat zelfs het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. naast het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoeker, die 22 jaar oud is, brengt geen concrete elementen aan die zijn voorgehouden gezinsleven met zijn Belgische vader en Belgische stiefmoeder aantonen, en toont deze afhankelijkheid van hen niet voldoende aan door enkel te verwijzen naar het feit dat hij samenwoont met hen. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij met hen een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM en kan dus niet verwachten dat er te dezen een positieve verplichting is voor de verwerende partij om dit gezinsleven te respecteren. Verzoeker kan geen verwachting koesteren om in de bestreden bijlage 20 een afweging te vinden in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM aangezien ze geen einde maakt aan een bestaand verblijfsrecht.

2.13. De elementen die verzoeker opsomt in het kader van zijn privéleven, namelijk het vestigen van het centrum van zijn sociale en economische belangen in België en het hebben van sociale relaties, vormen niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande het verblijf toe te staan.

2.14. De bestreden bijlage 20 verhindert ten slotte niet dat verzoeker opnieuw een vestigingsaanvraag indient met nieuwe stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA